Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PRIITA PIKAMÄEA
přednesené dne 2. dubna 2020 [1]

Věc C-12/19 P

Mylène Troszczynski
proti

Evropskému parlamentu

„Kasační opravný prostředek – Institucionální právo – Člen Evropského parlamentu – Výsady a imunity – Protokol o výsadách a imunitách – Články 8 a 9 – Rozhodnutí o zbavení poslanecké imunity – Činnosti bez vazby na parlamentní funkci – Zveřejnění na účtu poslance na platformě Twiter“

I. Úvod

1. Kasačním opravným prostředkem se účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (dále jen „navrhovatelka“) domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 8. listopadu 2018, Troszczynski v. Parlament (T-550/17, nezveřejněný, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2018:754), kterým Tribunál zamítl její žalobu znějící na zrušení rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 14. června 2017, jímž byla zbavena poslanecké imunity (dále jen „sporné rozhodnutí“).

2. V projednávané věci bude Soudní dvůr muset rozhodnout o rozsahu imunity, která náleží každému evropskému poslanci na základě protokolu č. 7 o výsadách a imunitách Evropské unie, který je přílohou Smlouvy o EU a Smlouvy o FEU (dále jen „protokol“) [2]. Soudní dvůr bude mít příležitost znovu potvrdit svou judikaturu v dané oblasti, zejména zásady stanovené v rozsudku ze dne 6. září 2011 ve věci C-163/10, Patriciello [3], a poskytne tak užitečné údaje a pokyny, které přispějí k lepší spolupráci mezi Evropským parlamentem a soudními orgány členských států.

II. Právní rámec

3. Článek 8 protokolu stanoví:

„Členové Evropského parlamentu nemohou být vyšetřováni, zadrženi nebo stíháni pro své názory či hlasování během výkonu své funkce.

1 – Původní jazyk: francouzština.

2 – Úř. věst. 2016, C 202, s. 266.

3 – Rozsudek ze dne 6. září 2011, Patriciello (C-163/10, dále jen „rozsudek Patriciello“, EU:C:2011:543).

4. Článek 9 tohoto protokolu stanoví:

„V průběhu zasedání Evropského parlamentu jeho členové:

a) na území vlastního státu požívají imunit přiznávaných členům parlamentu vlastního státu,

b) na území všech ostatních členských států nemohou být zadrženi ani soudně stíháni.

Jsou chráněni imunitou rovněž během cesty na místo zasedání Evropského parlamentu a při návratu z něj.

Imunity se nelze dovolávat v případě přistižení při činu; Evropský parlament je oprávněn svého člena imunity zbavit.“

5. Článek 5 odst. 2 jednacího řádu Evropského parlamentu (osmé volební období – červenec 2014) (dále jen „jednací řád“) stanoví:

„Poslanecká imunita není osobní výsadou poslanců, nýbrž zárukou nezávislosti Evropského parlamentu jako celku a jeho poslanců.“

III. Okolnosti předcházející sporu

6. Navrhovatelka kasačního opravného prostředku, Mylène Troszczynski (dále jen „navrhovatelka“), byla dne 1. července 2014 zvolena do Evropského parlamentu.

7. Dne 23. září 2015 byla na účtu navrhovatelky na Twitteru zveřejněna fotografie, na které se nacházela skupina žen oblečených do oděvu, který s výjimkou očí zakrýval celý jejich obličej, a které vypadaly tak, že čekají před Caisse d'allocations familiales (instituce pro vyplácení rodinných přídavků) (CAF). Fotografii doprovázel následující komentář: „CAF v Rosny-sous-Bois dne 9. prosince 2014. Zákon zakazuje nošení závoje zahalujícího obličej...“ (dále jen „sporný tweet“).

8. Dne 27. listopadu 2015 podal generální ředitel CAF v Seine-Saint-Denis (Francie) trestní oznámení s návrhem na přiznání náhrady škody v adhezním řízení z důvodu veřejného hanobení orgánu veřejné správy.

9. Dne 19. ledna 2016 procureur de la République de Bobigny (státní zástupce v Bobigny, Francie) zahájil vyšetřování pro podněcování k nenávisti nebo násilí vůči osobě nebo skupině osob z důvodu jejich původu nebo jejich příslušnosti k určitému etnickému původu, národu, rase nebo náboženství a z důvodu veřejného hanobení.

10. Navrhovatelka byla předvolána vyšetřujícím soudcem za účelem prvního výslechu dne 20. září 2016. Poté, co navrhovatelka odmítla vyhovět tomuto předvolání z důvodu své evropské poslanecké imunity, požádal vyšetřující soudce návrhem ze dne 23. září 2016, o předložení žádosti o zbavení uvedené imunity k Parlamentu.

11. Dopisem ze dne 1. prosince 2016 předal státní zástupce u cour d'appel de Paris (odvolací soud v Paříži, Francie) s kladným stanoviskem žádost vyšetřujícího soudce francouzskému ministrovi spravedlnosti, aby uvedenou žádost zaslal předsedovi Parlamentu. Téhož dne francouzský ministr spravedlnosti zaslal předsedovi Parlamentu žádost o zbavení poslanecké imunity navrhovatelky podanou vyšetřujícím soudcem tribunal de grande instance de Bobigny (soud prvního stupně v Bobigny, Francie).

12. Dne 16. ledna 2017 předseda Parlamentu na plenárním zasedání oznámil, že tato žádost bude zaslána Výboru pro právní záležitosti.

13. Výbor pro právní záležitosti vyslechl navrhovatelku dne 11. dubna 2017. Uvedený výbor vydal dne 12. června 2017 svou zprávu.

14. Rozhodnutím ze dne 14. června 2017 Parlament zbavil navrhovatelku imunity.

15. V období po podání žaloby k Tribunálu postoupil místopředseda tribunal de grande instance de Bobigny (soud prvního stupně v Bobigny) pověřený vyšetřováním usnesením ze dne 26. dubna 2018 věc navrhovatelky tribunal correctionnel (trestní soud, Francie).

IV. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

16. Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 12. srpna 2017 podala navrhovatelka žalobu znějící na zrušení sporného rozhodnutí, jakož i na náhradu nemajetkové újmy údajně způsobené tímto rozhodnutím.

17. Na podporu svých návrhových žádání navrhovatelka vznesla čtyři žalobní důvody: první vycházející z porušení článku 8 protokolu; druhý vycházející z porušení článku 9 protokolu; třetí vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění, jakož i zásady rovného zacházení a zásady řádné správy; čtvrtý vycházející z porušení práva na obhajobu a námitky protiprávnosti čl. 9 odst. 9 a čl. 150 odst. 2 jednacího řádu.

18. Tribunál se prvními dvěma žalobními důvody zabýval společně, když úvodem připomněl judikaturu, podle které pokud Parlament dospěje k závěru, že se na skutkový základ žádosti o zbavení poslanecké imunity článek 8 protokolu nevztahuje, přísluší mu ověřit, zda poslanec pro tyto skutky požívá imunity stanovené článkem 9 protokolu, a pokud tomu tak je, rozhodnout, zda je třeba ho této imunity zbavit, či nikoliv.

19. Pokud jde o argumentaci navrhovatelky na podporu těchto dvou žalobních důvodů, Tribunál ji pro účely své analýzy rozdělil do pěti výtek: první vycházející z toho, že se na sporný tweet použije článek 26 francouzské ústavy; druhý vycházející z toho, že uvedený tweet představuje názor vyjádřený během výkonu parlamentní funkce navrhovatelky ve smyslu článku 8 protokolu; třetí vycházející z porušení základního práva na svobodu projevu, kterého se Parlament údajně dopustil tím, že neprávem zbavil navrhovatelku poslanecké imunity; čtvrtý vycházející z toho, že navrhovatelka není autorem sporného tweetu; pátý vycházející ze zásahu do nezávislosti navrhovatelky, jakož i do nezávislosti Parlamentu.

20. Pokud jde o první výtku, Tribunál ji odmítl jako irelevantní. V bodě 41 napadeného rozsudku konstatoval, že důvod, proč měl Parlament za to, že se navrhovatelka nemůže s úspěchem dovolávat článku 26 francouzské ústavy, nespočívá v tom, že sporné prohlášení bylo učiněno na Twitteru, ale spíše v tom, že sporný tweet nemůže být kvalifikován jako názor nebo hlasování během výkonu parlamentní funkce navrhovatelky ve smyslu článku 8 protokolu.

21. Pokud jde o druhou výtku, Tribunál ji v bodě 54 napadeného rozsudku zamítl jako neopodstatněnou. Konstatoval, že hlavním cílem sporného tweetu bylo vyjádřit politování nad nedodržováním francouzského zákona zakazujícím zahalování obličeje na veřejném prostranství. Vzhledem k tomu, že tento tweet odkazoval na konkrétní událost, která se údajně měla odehrát v rozporu s francouzským zákonem před orgánem pověřeným úkolem veřejné služby na francouzském

území, a nemůže být postavena na roveň zaujetí obecného stanoviska k aktuálním tématům nebo k tématům, kterými se zabývá Parlament, Tribunál rozhodl, že se Parlament nedopustil zjevně nesprávného posouzení, když měl za to, že se obvinění vznesená vůči navrhovatelce netýkají názorů či hlasování vyjádřených během výkonu její funkce poslankyně Parlamentu ve smyslu článku 8 Protokolu.

22. Pokud jde o třetí výtku, Tribunál ji rovněž zamítl jako neopodstatněnou v bodě 59 napadeného rozsudku, když připomněl, že cílem článku 8 protokolu je chránit svobodu projevu a nezávislost poslanců, a je tedy „úzce spjat se svobodou projevu“. Vzhledem k tomu, že skutky vytýkané navrhovatelce nespadají pod uvedený článek, Tribunál z toho vyvodil, že Parlament tuto svobodu neporušil.

23. Pokud jde o čtvrtou výtku, Tribunál ji odmítl jako irelevantní. V bodech 61 a 62 napadeného rozsudku uvedl, jednak že „otázka, zda byly podmínky pro zbavení imunity splněny v okamžiku, kdy byla podána žádost v tomto smyslu, se liší od otázky spočívající v určení, zda skutky vytýkané dotčenému poslanci jsou prokázány“, a jednak že Parlamentu nepřísluší vyjadřovat se k přičitatelnosti těchto skutků navrhovatelce ani určit, zda navrhovatelka byla, či nebyla autorem sporného tweetu.

24. Konečně pátá výtka identifikovaná Tribunálem v rámci prvního a druhého žalobního důvodu byla zamítnuta jako neopodstatněná. Podle toho, co uvedl Tribunál v bodech 66 a 67 napadeného rozsudku, jelikož článek 9 Protokolu výslovně stanoví možnost zbavit na základě tohoto ustanovení poslance imunity, které požívají, „[v] důsledku toho nelze Parlamentu vytýkat, že s ohledem na okolnosti projednávané věci a na základě žádosti předložené francouzským ministrem spravedlnosti považoval za vhodné zbavit navrhovatelku imunity vyplývající z [protokolu], aby umožnil pokračování ve vyšetřování vedeném francouzskými soudními orgány“. V každém případě podle Tribunálu navrhovatelka neuplatnila žádnou okolnost, která by mohla vést ke konstatování, že Parlament v projednávaném případě narušil nezávislost, která pramení z jejího postavení poslankyně.

25. Pokud jde o třetí žalobní důvod, jehož první část vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění, jakož i zásady rovného zacházení, a druhá část z porušení zásady řádné správy, Tribunál jej v plném rozsahu zamítl v bodě 102 napadeného rozsudku.

26. V rámci první části žalobního důvodu navrhovatelka v podstatě tvrdila, že se na ni měla vztahovat zásada č. 2 uvedená ve sdělení členům č. 11/2003 výboru pro právní záležitosti a vnitřní trh Parlamentu ze dne 6. června 2003, jehož předmětem je „Zbavení imunity podle článku [9] protokolu o výsadách a imunitách. Zásady stanovené na základě věcí týkajících se vyjádření názorů (dále jen „sdělení č. 11/2003“), podle nichž „je základní zásadou, že v případech, kdy činy, z nichž je poslanec obviněn, spadají do rámce jeho politické činnosti nebo s ní přímo souvisejí, nedojde ke zbavení imunity“.

27. K odmítnutí tohoto tvrzení se Tribunál opřel o judikaturu, podle které jej sdělení č. 11/2003 nemůže zavazovat, jelikož není aktem Parlamentu ve smyslu článku 288 SFEU [4]. Tribunál zaprvé uvedl, že jelikož navrhovatelka neupřesnila ani činy nebo vyjádření, které byly vytýkány poslancům, které označila za adresáty uvedeného sdělení, ani okolnosti, za kterých došlo k předmětným skutkům, neprokázala, že situace těchto poslanců byla srovnatelná s její situací. Zadruhé, jelikož v projednávané věci neexistovala přímá souvislost mezi sporným tweetem a parlamentní funkcí navrhovatelky, neprokázala ani to, že by se Parlament odchýlil od zásady č. 2 (bod 81 napadeného rozsudku).

4 – Rozsudek ze dne 17. ledna 2013, Gollnisch v. Parlament (T 346/11 a T-347/11, EU:T:2013:23, bod 107).

28. V rámci druhé části třetího žalobního důvodu navrhovatelka v podstatě tvrdila, že Parlament porušil zásadu řádné správy, když v projednávané věci nekonstatoval existenci *fumus persecutionis*, jak je definován ve sdělení č. 11/2003, tj. případu, kdy je třeba předpokládat, že soudní stíhání proti navrhovatelce bylo zahájeno s úmyslem narušit její politické činnosti. Podle navrhovatelky bylo toto stíhání zahájeno tehdejším francouzským ministrem spravedlnosti, který byl vyhlášeným protivníkem Front national, politické strany, jejímž je jedním ze zástupců. Navíc tato stíhání byla zahájena v předvečer volební kampaně.

29. Tribunál zamítl druhou část třetího žalobního důvodu, přičemž zaprvé uvedl, že navrhovatelka nepředložila „žádnou konkrétní skutečnost, kromě rozdílů v politické ideologii, která by mohla prokázat, že se francouzská vláda, a zejména francouzský ministr spravedlnosti, pustili do pronásledování Front national“, ani že „zahájení soudního vyšetřování v projednávané věci bylo výlučně nebo i jen zčásti způsobeno její příslušnosti k Front national“ [5].

30. Zadruhé Tribunál konstatoval, že žádná skutečnost neumožňuje mít za to, že žádost o zbavení poslanecké imunity navrhovatelky byla podána v rámci soudního řízení, které probíhalo neobvyklým způsobem, zejména pokud jde o lhůty.

31. Zatřetí Tribunál poté, co zopakoval, že otázka, zda jsou podmínky zbavení poslanecké imunity splněny v okamžiku, kdy byla podána žádost v tomto smyslu, se liší od otázky, zda jsou skutky vytýkané dotčenému poslanci prokázány, učinil závěr, že žádný z důkazů uplatněných žalobkyní v tomto kontextu – a sice zaprvé skutečnost, že sporný tweet napsal její asistent bez jejího vědomí, zadruhé, že sporný obraz byl fotomontáží zhotovenou s použitím volně dostupného snímku a byl již rozšířen a sdílen na internetu, aniž bylo zahájeno jakékoliv soudní řízení, zejména ze strany CAF v Seine-Saint-Denis, zatřetí, že navrhovatelka vymazala tweet, jakmile se o něm dozvěděla, a začtvrté, že v případě odsouzení by jí hrozilo uložení vedlejšího trestu nevolitelnosti, jakož i ztráty jejího mandátu evropské poslankyně a všech jejích volebních mandátů – nepatří „mezi okolnosti, které by měl Parlament vzít do úvahy při určování, zda byly v projednávané věci splněny podmínky pro zbavení poslanecké imunity“ [6].

32. Jen pro úplnost Tribunál konstatoval, že usnesení o postoupení věci trestnímu soudu, které přijal místopředseda tribunal de grande instance de Bobigny (soud prvního stupně v Bobigny) po vydání sporného rozhodnutí a které bylo předloženo na jednání, směřovalo k vyvrácení argumentace navrhovatelky týkající se existence *fumus persecutionis* ze strany francouzských soudních orgánů. Tribunál v tomto ohledu zdůraznil, že podle uvedeného usnesení okolnost, že navrhovatelka není autorem sporného tweetu, nebrání tomu, aby byla stíhána na základě francouzského zákona ze dne 29. července 1881 o svobodě tisku (dále jen „zákon ze dne 29. července 1881“).

33. Konečně v bodech 105 až 120 napadeného rozsudku Tribunál zkoumal a zamítl čtvrtý žalobní důvod vycházející z porušení práva na obhajobu a námitky protiprávnosti čl. 9 odst. 9 a čl. 150 odst. 2 jednacího řádu.

V. Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

34. Navrhovatelka navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek;

– zrušil sporné rozhodnutí;

5 – Body 88 a 99 napadeného rozsudku.

6 – Bod 96 napadeného rozsudku.

– rozhodl o částce, kterou je třeba navrhovatelce přiznat jako náhradu nákladů řízení;

– uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.

35. Parlament navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zamítl kasační opravný prostředek v plném rozsahu;

– uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

VI. Právní posouzení

A. Úvodní poznámky

1. Úloha a status poslanců Evropského parlamentu

36. Evropští poslanci jsou zástupci občanů Unie. Naslouchají problémům občanů, zájmových skupin a podniků. Vzhledem k tomu, že jsou voleni ve všeobecných přímých, svobodných volbách s tajným hlasováním na funkční období pěti let, představují vazbu mezi občany a jednotlivými orgány. Jakožto členové Parlamentu poskytují demokratickou legitimitu celému procesu integrace. Evropští poslanci hrají nejen ústřední úlohu v legislativním procesu, přičemž jsou zejména oprávněni navrhovat změny návrhů textů předložených ke hlasování, ale mohou rovněž navrhnout rezoluce ve všech oblastech svých pravomocí. Rovněž ovlivňují činnosti Rady a Evropské Komise, jelikož mohou tyto orgány podnítit k jednání. Podílejí se tak na přijímání rozhodnutí v zásadních současných otázkách, jako je změna klimatu, migrace, lidská práva ve světě, dohody se třetími státy nebo mezinárodními organizacemi a regulace finančních trhů. Mimoto evropští poslanci vykonávají významnou kontrolní pravomoc, neboť hlasují o rozpočtu Unie, schvalují složení Komise, mohou zřizovat vyšetřovací výbory, a dokonce vyslovit nedůvěru členům Komise, kteří jsou poté nuceni odstoupit.

37. Za účelem zajištění výkonu jejich mandátu zcela nezávisle a bez vměšování je evropským poslancům přiznán zvláštní status. Jak Soudní dvůr uvedl v rozsudku vydaném ve spojených věcech C-200/07 a C-201/07, Marra[7], parlamentní imunita evropských poslanců, jak je upravena v článcích 8 a 9 protokolu, zahrnuje obě formy ochrany, které jsou běžně přiznávány členům národních parlamentů členských států, tedy imunitu v souvislosti s vyjádřenými názory či hlasováním během výkonu poslanecké funkce, jakož i nedotknutelnost poslanců zahrnující v zásadě ochranu před soudním stíháním[8]. Je třeba uvést, že účelem imunity, kterou jim přiznává protokol, vůbec není poskytnout poslancům osobní prospěch, ale chránit Parlament při výkonu jeho činnosti před překážkami nebo hrozbami narušení jeho řádného fungování, což Soudní dvůr nedávno připomněl ve věci, ve které byl vydán rozsudek Junqueras Vies[9].

38. Je tedy logické pověřit Parlament, aby sám určil, zda soudní stíhání zahájené proti jednomu z jeho členů směřuje k narušení jeho fungování. Jak totiž vyplývá z čl. 9 třetího pododstavce protokolu, tento zvláštní status nemůže bránit právu Parlamentu zbavit jednoho ze svých členů imunity. Právě na základě tohoto ustanovení Parlament zbavil navrhovatelku imunity na základě žádosti francouzských orgánů. Ve sporu před Tribunálem navrhovatelka vytýkala Parlamentu kromě porušení řady procesních

7 – Rozsudek ze dne 21. října 2008, Marra (C-200/07 a C-201/07, EU:C:2008:579).

8 – Rozsudek ze dne 21. října 2008, Marra (C-200/07 et C-201/07, EU:C:2008:579, bod 24).

9 – Rozsudek ze dne 19. prosince 2019 (C-502/19, EU:C:2019:1115, body 82 až 84).

záruk, že nesprávně uplatnil ustanovení protokolu, protože pominul rozsah poslanecké imunity, které požívá. Naproti tomu v projednávané věci navrhovatelka vytýká Tribunálu „zjevně nesprávné posouzení“, které je třeba definovat z procesního hlediska, aby bylo možno kasační opravný prostředek odpovídajícím způsobem projednat.

2. Procesní aspekty, které je třeba vzít v úvahu v tomto kasačním opravném prostředku

39. Na podporu kasačního opravného prostředku navrhovatelka vznáší dva důvody seskupené do jediného oddílu nadepsaného „Porušení unijního práva Tribunálem – nesprávné právní posouzení a nesprávné kvalifikace právní povahy skutkového stavu – Zjevně nesprávné posouzení“. Navrhovatelka vytýká Tribunálu, že se dopustil „zjevně nesprávného posouzení“ při analýze jak druhého, tak třetího žalobního důvodu žaloby na neplatnost podané proti spornému rozhodnutí na základě článku 263 SFEU. Podle ní každé z obou tvrzených nesprávných posouzení mělo „vliv na právní kvalifikaci stíhaných projevů a jejich kontextu provedenou Tribunálem a na nevyužití ustanovení článků 8 a 9 Protokolu [v její prospěch]“.

40. Před analýzou obou důvodů kasačního opravného prostředku bych chtěl upozornit na to, že navrhovatelka používá k popisu údajných pochybení, kterých se Tribunál dopustil, nepříliš přesnou terminologii. Navíc, jak bude uvedeno níže, není jasně identifikovatelné, v jakém rozsahu mohou údajná nesprávná posouzení uváděná navrhovatelkou zpochybnit právní validity některých závěrů, které Tribunál vyvodil v napadeném rozsudku. Vzhledem k tomu považuji za nezbytné připomenout zásady, které charakterizují řízení o kasačním opravném prostředku a které budou sloužit jako výchozí body při analýze, kterou je třeba provést.

41. Podle čl. 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU a čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie je kasační opravný prostředek omezen na právní otázky a musí se zakládat na důvodech vycházejících z nepříslušnosti Tribunálu, z nedostatků řízení před Tribunálem, které poškozují zájmy účastníka řízení podávajícího kasační opravný prostředek, jakož i z porušení unijního práva Tribunálem. Posouzení skutkových okolností a důkazů nepředstavuje, s výhradou jejich zkreslení, právní otázku, která podléhá přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku [10]. O zkreslení se přitom jedná, pokud se posouzení existujících důkazů jeví jako zjevně nesprávné nebo zjevně odporující jejich znění a nebyly uplatněny nové důkazy [11]. Soudní dvůr má naopak pravomoc provést přezkum jejich právní kvalifikace a jejich právních důsledků, které z nich dovodil Tribunál [12]. Důvody kasačního opravného prostředku formulované navrhovatelkou je třeba následně přezkoumat právě na základě těchto zásad.

B. K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumenty účastníků řízení

42. Pokud jde nejprve o nesprávné posouzení, ke kterému údajně došlo při analýze druhého důvodu kasačního opravného prostředku, navrhovatelka Tribunálu vytýká, že zaprvé konstatoval, že událost komentovaná sporným tweetem nepatří z důvodu svého zeměpisného výskytu ve Francii mezi témata, o něž se zajímá evropský poslance, zadruhé, že názor představuje nezbytně zaujetí obecného stanoviska a nemůže odkazovat na konkrétní událost, a zatřetí, že „skutečnost, že poslanec upozorňuje na jednání, které je v rozporu s francouzským zákonem, není předmětem aktuálního dění“.

10 – Usnesení ze dne 16. září 2010, Dominio de la Vega v. OHIM (C-459/09 P, nezveřejněné, EU:C:2010:533, bod 44), a ze dne 21. března 2019, Gollnisch v. Parlament (C-330/18 P, nezveřejněné, EU:C:2019:240, bod 109).

11 – Usnesení ze dne 21. března 2019, Gollnisch v. Parlament (C-330/18 P, nezveřejněné, EU:C:2019:240, bod 110).

12 – Stanovisko generálního advokáta N. Jääskinena ve věci Belgie v. Deutsche Post a DHL International (C-148/09 P, EU:C:2010:726, bod 76).

43. Navrhovatelka namítá k prvnímu údajně nesprávnému závěru Tribunálu, že každý poslanec je zvoleným zástupcem své země, zastupuje své voliče a musí k nim mít během svého mandátu nezbytnou vazbu, „přičemž evokuje zejména skutečnosti, které je zajímají nebo se jich týkají".

44. K druhému údajně nesprávnému závěru Tribunálu navrhovatelka namítá, že je zaprvé v rozporu se sdělením č. 11/2003, a zejména s jeho zásadou č. 2, zadruhé, že podle zákona ze dne 29. července 1881 je sporný tweet považován za názor, a zatřetí, že podle Evropského soudu pro lidská práva v jeho rozsudku ze dne 8. října 2009, Brunet-Lecomte a Tanant v. Francie [13], „se předmětem politické diskuse může stát projev urážlivý, pomlouvačný nebo jiný projev a může být chráněn z důvodu základního práva, kterým je svoboda projevu, pokud existuje obecný zájem diskutovat o něm".

45. Navrhovatelka zpochybňuje třetí údajně nesprávný závěr Tribunálu, když tvrdí, že zaprvé celkové zahalování tváře na veřejném prostranství jakožto vnější projev příslušnosti k islámu, je „předmětem obecného zájmu, který se týká veřejného života, jako je právo žen", a zadruhé, že Tribunál měl použít judikaturu stanovenou v rozsudku Patriciello, v rozsahu, v němž při odmítnutí zbavení imunity poslance evokoval „obecný zájem voličů v rámci jeho politické činnosti".

46. Parlament tvrdí, že tyto tři výtky vycházejí z nesprávného výkladu napadeného rozsudku. Zaprvé s odkazem na bod 53 napadeného rozsudku uvádí, že Tribunál netvrdí, že komentovaná událost nepatří z důvodu jejího zeměpisného výskytu ve Francii mezi témata, o něž se zajímá evropský poslance, ale spíše, že sporný tweet odkazuje na konkrétní událost, kterou nelze postavit na roveň obecnému zaujetí stanoviska k aktuálním tématům nebo k tématům, kterými se zabývá Parlament.

47. Zadruhé podle Parlamentu Tribunál nekonstatoval, že názor musí představovat obecné zaujetí stanoviska, které se nemůže vztahovat ke konkrétní události, ale spíše, že dotčený konkrétní názor neměl zřejmou přímou souvislost s parlamentními funkcemi navrhovatelky.

48. Zatřetí podle Parlamentu Tribunál nerozhodl, že skutečnost, že poslanec klade důraz na jednání, které je v rozporu s vnitrostátním právem, nepředstavuje aktuální téma, ale pouze to, že sporný tweet nemůže být postaven na roveň obecnému zaujetí stanoviska k aktuálním tématům.

49. Kromě toho, pokud jde o odkaz na rozsudek Patriciello, Parlament zdůrazňuje, že dotčená citace vychází z bodu 12 uvedeného rozsudku, který je součástí popisu skutkového stavu ve věci předložené Soudnímu dvoru, a nikoli součástí jeho odůvodnění.

2. Posouzení

a) Neexistence zřejmé přímé souvislosti mezi dotčenou činností a funkcemi obvykle vykonávanými evropským poslancem

50. Úvodem bych rád zdůraznil, že z článku 8 protokolu jasně vyplývá, že členové Parlamentu „nemohou být vyšetřováni, zadrženi nebo stíháni pro své názory či hlasování *během výkonu své funkce*" [14]. Z textuální analýzy tohoto ustanovení lze dovodit, že evropský poslanec se může bez problémů dovolávat své poslanecké imunity, pokud existuje *dostatečně úzký vztah* mezi jím vyjádřenými názory či hlasováním a funkcemi, které obvykle vykonává. K takové dedukci je rovněž možné dospět, pokud analyzujeme toto ustanovení s přihlédnutím k jeho cíli, který již byl připomenut v mých úvodních poznámkách [15], který spočívá v ochraně řádného fungování Parlamentu před jakýmkoli zásahem.

13 – ESLP, dne 8. října 2009 (CE:ECHR:2009:1008JUD001266206).

14 – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

15 – Viz bod 38 tohoto stanoviska.

51. Tento výklad je potvrzen rozsudkem Patriciello, ve kterém Soudní dvůr vyložil toto ustanovení tak, že vyžaduje, aby souvislost mezi vyjádřeným názorem a parlamentní funkcí byla přímá a zřejmá“ [16]. V tomto kontextu se ukáže, že Soudní dvůr podpořil spíše restriktivní výklad pojmu „imunita“ [17], a to z důvodů, které se mi zdají relevantní. Soudní dvůr uvedl, že imunita stanovená v článku 8 protokolu „může definitivně zabránit soudním orgánům a vnitrostátním soudům vykonávat příslušné pravomoci v oblasti stíhání a trestání trestných činů za účelem zajištění dodržování veřejného pořádku na jejich území a zároveň tak zcela připravit osoby poškozené těmito prohlášeními o přístup ke spravedlnosti, případně i za účelem získání náhrady vzniklé újmy v občanskoprávním řízení“ [18]. Z toho vyplývá potřeba posoudit v každém jednotlivém případě, zda jsou splněny podmínky, které evropskému poslanci umožňují platně se dovolávat imunity [19].

52. Konstatuji však, že mezi okolnostmi projednávaného sporu a okolnostmi věci Patriciello existují určité paralely, které považuji za důležité uvést v této analýze pro lepší pochopení úvah Tribunálu. V obou věcech se dotčení poslanci vyslovují – buď sami, nebo prostřednictvím třetích osob – ke skutečnostem, o nichž se má za to, že k nim došlo mimo Parlament a nemají žádnou zjevnou souvislost s funkcí evropského poslance.

53. Ve věci Patriciello se totiž dotčený poslanec vyjádřil k údajně protiprávnímu chování příslušníka policie v členském státě svého původu, což jsou okolnosti, které Soudní dvůr považoval za „relativně *vzdálené funkci* člena Evropského parlamentu, a mohou mít tedy stěží přímou spojitost s obecným zájmem občanů“. Pokud jde tedy o žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, měl Soudní dvůr za to, s výhradou posouzení, která musí provést předkládající soud, že „i kdyby taková souvislost mohla být prokázána, nebyla by zřejmá“ [20].

54. V projednávané věci francouzské soudní orgány navrhovatelce vytýkají, že na svém účtu na Twitteru zveřejnila fotografii údajně spojenou s událostí, ke které mělo dojít v budově orgánu veřejné správy, který se nachází v lokalitě členského státu původu navrhovatelky. Konkrétně z bodu 52 napadeného rozsudku vyplývá, že cílem sporného tweetu bylo „vyjádřit politování nad nedodržováním francouzského zákona […], který zakazuje zahalování obličeje ve veřejném prostoru, skupinou žen, které měly oblečení zahalující celý jejich obličej s výjimkou očí a měly se nacházet před CAF v Rosny-sous-Bois“. Jsem toho názoru, že vztah mezi touto činností a typickými funkcemi evropského poslance popsanými v mých úvodních poznámkách [21] není zcela zřejmý. V každém případě o nic více než v případě okolností, které vedly k rozsudku Patriciello. Není možné rozpoznat žádnou souvislost s cíli nebo politikami Unie, které má Parlament ovlivňovat ve své roli orgánu, který rozhoduje. Nezdá se ani, že by dotčené činnosti mohly překročit čistě místní úroveň. Proto je třeba okolnosti obou věcí posoudit z právního hlediska stejným způsobem.

55. Sdílím tedy posouzení Tribunálu v bodě 54 napadeného rozsudku, pokud jde o neexistenci přímé a zjevné souvislosti mezi skutky přičítanými navrhovatelce a jejím spolupracovníkům a její funkcí poslankyně. Je tedy třeba dospět k závěru, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když potvrdil, že údajné činnosti se netýkaly názorů nebo hlasování navrhovatelky při výkonu její funkce poslankyně Parlamentu ve smyslu článku 8 protokolu.

16 – Rozsudek Patriciello, bod 35. Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

17 – V tomto smyslu viz Mehta, R. S., „Sir Thomas's blushes: protecting parliamentary immunity in modern parliamentary democracies“, *European Human Rights Law Review*, 2012, č. 3, s. 309. Autor uvádí, že není snadné přesně definovat funkce poslance vzhledem k tomu, že jejich úloha se v průběhu času vyvíjí a přizpůsobuje se různým konkrétním okolnostem. Podle autora je neochota souhlasit s tím, aby se poslanec vyslovoval k místním záležitostem, pochopitelná vzhledem k tomu, že Unie je v konečném důsledku „výtvor s omezenými pravomocemi“. Na druhé straně akceptovat jen činnosti spojené s nadnárodními subjekty by představovalo příliš restriktivní přístup, zejména pokud se jeví, že místní a regionální aspekty jsou relevantní pro unijní politiky, například v oblasti zemědělských podpor, regionálního rozvoje a pravidel práva migrace.

18 – Rozsudek Patriciello, bod 34.

19 – Rozsudek Patriciello, body 37 a 38.

20 – Rozsudek Patriciello, bod 36. Kurzivou zvýraznil autor stanoviska

21 – Viz bod 36 tohoto stanoviska.

56. Před uzavřením tohoto bodu bych chtěl poskytnout určitá vysvětlení, pokud jde o bod 12 rozsudku Patriciello, kterému navrhovatelka patrně přisuzuje při výkladu protokolu zvláštní význam. Navrhovatelka ve svém vyjádření tvrdí, že uvedená pasáž obsahuje právní „zásady“, které na ni měl Tribunál uplatnit. Je přitom nutno konstatovat, že dotčená pasáž nepatří mezi odůvodnění rozsudku, ale shrnutí skutkového rámce. Nelze z ní tedy vyvodit žádnou právní zásadu, která by mohla vázat Tribunál. Mimoto v rozsahu, v němž jsou zmíněny důvody, proč se Parlament v rozhodné době rozhodl chránit imunitu dotčeného evropského poslance, a sice skutečnost, že poslanec vystupoval „v obecném zájmu svých voličů v rámci svých politických činností“, stačí upozornit na to, že posouzení, na němž stojí toto rozhodnutí, založené na doporučení výboru Parlamentu pro právní záležitosti, nemělo žádný vliv na výklad, který Soudní dvůr zaujal k článku 8 protokolu. Právě naopak, z výroku rozsudku Patriciello jasně vyplývá, že na takovou činnost, jako je činnost popsaná výše, se nevztahuje imunita, kterou přiznává toto ustanovení. Z toho vyplývá, že se navrhovatelka ve svůj prospěch nemůže dovolávat čistě skutkových zjištění obsažených v bodě 12 rozsudku Patriciello.

57. Vzhledem k tomu, že jedno ze základních kritérií článku 8 protokolu není splněno, není v zásadě nezbytné zkoumat, zda dotčená činnost představuje vyjádření „názoru“ ve smyslu tohoto ustanovení. Soudní dvůr totiž v rozsudku Patriciello pouze připomněl, že tento pojem „musí být chápán v širokém smyslu jako zahrnující vyjádření nebo prohlášení, která svým obsahem odpovídají tvrzením představujícím subjektivní hodnocení“ [22], avšak neposkytl předkládajícímu soudu doplňující vodítka, které by mu umožnily ověřit, zda prohlášení dotčeného poslance pod tento pojem spadají. Nelze tedy kategoricky vyloučit, že by takový názor nemohlo představovat jakékoliv prohlášení odkazující na určité téma, které je středobodem veřejné diskuse na evropské úrovni, jako jsou témata uvedená v mých úvodních poznámkách [23], a vyjadřují osobní přesvědčení poslance.

58. Entitám pověřeným uplatňováním protokolu a dohledem nad jeho řádným uplatňováním, na prvním místě a především Parlamentu, je-li mu předložena žádost o zbavení imunity, přísluší, aby tuto otázku posoudily případ od případu [24]. V projednávaném případě poznamenávám, že ve sporném rozhodnutí se Parlament zdržel toho, aby výslovně kvalifikoval dotčenou činnost jako „názor“, což by mohlo být vykládáno jako vůle přiznat navrhovatelce pochybnosti v její prospěch. Takový přístup je pochopitelný s ohledem na široký význam tohoto pojmu [25]. Kromě toho poznamenávám, že tato otázka ani nebyla výslovně nadnesena v řízení před Tribunálem.

59. V každém případě se mi nezdá relevantní zabývat se touto otázkou v tomto řízení o kasačním opravném prostředku s ohledem na skutečnost, že výtky uvedené navrhovatelkou se týkají výlučně toho, jak Tribunál posoudil kritérium „přímé a zjevné souvislosti“ s funkcí evropského poslance. Zabývat se otázkou, zda fotomontáž spojená s událostí, ke které případně vůbec nedošlo, představuje vyjádření „názoru“ ve smyslu článku 8 protokolu, by se rovnalo překročení rozsahu soudního přezkumu, který je vlastní řízení o kasačním opravném prostředku.

22 – Rozsudek Patriciello, bod 32.

23 – Viz bod 36 tohoto stanoviska.

24 – Jak Soudní dvůr uvedl v rozsudku ze dne 21. října 2008, Marra (C-200/07 a C-201/07, EU:C:2008:579, body 32 až 42), posouzení podmínek uplatnění imunity evropského poslance spadá do výlučné pravomoci vnitrostátních soudů. Pokud uvedené soudy mají při použití článku 8 protokolu pochybnosti o jeho výkladu, mohou předložit Soudnímu dvoru na základě článku 267 SFEU otázku týkající se výkladu tohoto článku protokolu, přičemž soudy rozhodující v posledním stupni mají v takovém případě povinnost takovou žádost Soudnímu dvoru podat. Soudní dvůr však zdůraznil, že Parlament a vnitrostátní soudní orgány mají povinnost loajálně spolupracovat, aby bylo zabráněno jakémukoli konfliktu při výkladu a používání ustanovení protokolu, což v praxi znamená, že pokud byla podána žaloba proti evropskému poslanci u vnitrostátního soudu a tento byl informován o tom, že bylo zahájeno řízení o ochraně výsad a imunit tohoto poslance, musí uvedený soud přerušit soudní řízení a požádat Parlament, aby vydal co nejdříve stanovisko.

25 – Jak uvádí generální advokát N. Jääskinen ve svém stanovisku ve věci Patriciello (C-163/10, EU:C:2011:379, body 80 až 87), stanovení jasného rozlišení mezi „hodnotovými soudy“ a „skutkovými prohlášeními“ v oblasti práva je z konceptuálního hlediska obtížné, ne-li nemožné. Kromě toho uvádí skutečnost, že Evropský soud pro lidská práva neuplatňuje jasnou dichotomii mezi oběma těmito pojmy, a sice že rozlišuje nikoliv mezi „ryzím názorem“ a „skutkovým tvrzením“, ale mezi „ryzími skutkovými tvrzeními“ a „smíšenými vyjádřeními“, která zahrnují jak skutkové aspekty, tak názory. Generální advokát zastává stanovisko, že člen Parlamentu musí být schopen upozornit na obavy a hájit zájmy voličů. Z tohoto důvodu musí mít, chráněn materiální imunitou, svobodnou možnost uvádět skutková tvrzení, která nejsou ověřená či se mohou ukázat jako chybná. Nejčastěji se bude jednat o „smíšená vyjádření“ ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Členovi Parlamentu by tedy měla být přiznána zásada „v pochybnostech ve prospěch“.

b) Posouzení výtek vyjádřených navrhovatelkou

60. Předchozí úvahy představují základ, na kterém je třeba nyní analyzovat výtky vznesené navrhovatelkou. Jak vysvětlím v této analýze, uvedené výtky prozrazují nesprávný výklad napadeného rozsudku, a vyvolávají pochybnosti o opodstatněnosti [26] prvního důvodu kasačního opravného prostředku.

1) K první výtce

61. Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, Tribunál v bodě 53 napadeného rozsudku netvrdil, že údajná událost komentovaná ve sporném tweetu nepatří z důvodu jejího zeměpisného výskytu ve Francii mezi témata, o něž se zajímá evropský poslanec. Tribunál naopak kategoricky nevyloučil, že události související s problémy spojenými s islamizací a porušováním práv žen – které postihují více zemí světa včetně Francie – mohou skutečně představovat otázky obecného zájmu.

62. Je třeba upřesnit, že Tribunál konkrétně v uvedeném bodě 53 vysvětlil, že „fotografie a sporný tweet se jeví spíše jako úmysl zdůraznit jednání, které je v rozporu s francouzským zákonem, než jako projev snahy hájit práva žen“. Tribunál z toho vyvodil, že „skutečnost, že navrhovatelka je náhradním členem výboru pro práva žen a rovnost pohlaví Parlamentu, neumožňuje spojit sporný tweet s funkcí, kterou vykonává jako poslankyně“. Toto posouzení skutkových okolností spadajících do výlučné pravomoci Tribunálu nemůže být zpochybněno v rámci řízení o kasačním opravném prostředku, a to tím spíše, že navrhovatelka nepředložila žádný důkaz o případném nesprávném právním posouzení.

63. Z toho vyplývá, že tuto výtku je třeba zamítnout z důvodu, že vychází z nesprávného výkladu napadeného rozsudku.

2) K druhé výtce

64. Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, Tribunál ani neformuloval zásadu, že názor je nezbytně obecným stanoviskem a nemůže odkazovat na konkrétní událost. Z bodu 46 napadeného rozsudku totiž vyplývá, že Tribunál při posuzování, zda sporný tweet představoval názor navrhovatelky při výkonu její parlamentní funkce, neomezil tento pojem na obecné zaujetí stanoviska, vylučující jakýkoli odkaz na konkrétní událost. Tribunál se naopak opřel o pojem „názor“ zavedený Soudním dvorem a uvedený výše [27], podle něhož musí být tento pojem chápán v širokém smyslu, takže nevylučuje žádný z obou uvedených případů.

65. I když názor může jistě odkazovat na konkrétní událost, v projednávané věci je nesporné, že se sporný tweet týká konkrétní události, která se měla stát v určité lokalitě ve Francii, přičemž nemůže být postaven na roveň obecnému zaujetí stanoviska k aktuálním tématům, nebo k tématům, kterými se zabývá Parlament během takových diskusí nebo prací v různých výborech [28], jako jsou ty, které jsem uvedl ve svých úvodních poznámkách [29]. Je třeba mít na zřeteli, jak jsem uvedl výše, že dané téma nemá zjevnou přímou souvislost s poslaneckou funkcí navrhovatelky, jak vyžaduje článek 8 protokolu.

26 – Viz usnesení ze dne 13. září 2012, Total a Elf Aquitaine v. Komise (C-495/11 P, nezveřejněné, EU:C:2012:571, bod 21), ze dne 19. června 2019, Linak v. EUIPO (C-820/18 P, nezveřejněné, EU:C:2019:514, body 15 a 18), jakož i ze dne 2. července 2019, Seven v. Shenzhen Jiayz Photo Industrial (C-31/19 P, nezveřejněné, EU:C:2019:554, body 9 a 13).

27 – Viz bod 57 tohoto stanoviska.

28 – V tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta N. Jääskinena ve věci Patriciello (C-163/10, EU:C:2011:379, bod 97), v němž navrhuje zařadit do jádra imunity činnosti, které představují výlučný výkon funkce člena Parlamentu. Tyto činnosti zahrnují zejména názory a hlasování v Parlamentu, ve výborech, delegacích a politických orgánech Parlamentu, jakož i v politických skupinách. Navrhuje mezi ně zařadit takové činnosti, jako je účast na konferencích, služebních cestách a politických setkáních mimo Parlament v postavení člena Parlamentu.

29 – Viz bod 36 tohoto stanoviska.

66. Vzhledem k tomu, že tato výtka vychází z nesprávného výkladu napadeného rozsudku, navrhuji ji zamítnout.

3) Ke třetí výtce

67. Francouzský zákon ze dne 29. července 1881, jehož se dovolává navrhovatelka, která považuje sporný tweet za „názor“, se mi v této souvislosti zdá irelevantní, a to tím spíše, že rozsah imunity stanovené v článku 8 protokolu musí být stanoven pouze na základě unijního práva. Jak totiž Soudní dvůr uvedl ve své judikatuře, na rozdíl od nedotknutelnosti poslanců stanovené v článku 9 prvním pododstavci písm. a) protokolu, která závisí na vnitrostátním právu, rozsah imunity stanovený v článku 8 protokolu musí být při neexistenci odkazu na vnitrostátní právo stanoven pouze na základě unijního práva [30].

68. Proto navrhuji zamítnout i tuto výtku v rozsahu, v němž je v rozporu s autonomní povahou unijního práva.

c) Dílčí závěr

69. S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba první důvod kasačního opravného prostředku zamítnout jako zjevně neopodstatněný.

C. K druhému důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumenty účastníků řízení

70. Pokud jde o zjevně nesprávné posouzení, kterého se Tribunál údajně dopustil při analýze třetího žalobního důvodu, navrhovatelka vznáší tři výtky.

71. První výtka vychází z toho, že Tribunál konstatoval, „že Parlamentu nepřísluší mít znalost o tom, zda skutky vytýkané dotčenému poslanci jsou prokázány“, třebaže Parlament tyto skutky zkoumal, „přičemž ve svém rozhodnutí uznal, že [navrhovatelka] není autorem tweetu“.

72. Druhou výtkou navrhovatelka Tribunálu vytýká, že nevyvodil řádné právní důsledky z některých písemností ve spise, zejména z článku 42 zákona ze dne 29. července 1881, který tím, že stanoví „kaskádovitou odpovědnost“, umožňuje příslušným vnitrostátním orgánům stíhat asistenta navrhovatelky, který je autorem tweetu, odděleně od navrhovatelky.

73. Konečně třetí výtkou navrhovatelka Tribunál kritizuje za to, že z usnesení o postoupení věci trestnímu soudu, které se na ni vztahovalo, vyvodil „opačný právní důsledek než je ten, který vyžaduje [toto usnesení]“, jelikož navrhovatelka nebyla autorem sporného tweetu a odstranila ho, jakmile se o něm dozvěděla, což prokazuje, že neměla v úmyslu spáchat trestný čin. Kromě toho skutečnost, že navrhovatelka byla jedinou osobou, která byla předvolána k trestnímu soudu, zatímco na autora sporného tweetu se vztahovalo promlčení činu, svědčí o „zaujatosti soudce“ proti její osobě a odhaluje „úmysl ji poškodit na politické úrovni, což je chování příznačné pro *fumus persecutionis*“.

74. Parlament má za to, že druhý důvod kasačního opravného prostředkuje je nepřípustný. Navrhovatelka především neupřesnila, v čem je výklad článku 9 protokolu, který podal Tribunál a podle kterého Parlamentu nepřísluší určovat, zda jsou skutky vytýkané dotčenému poslanci prokázány, nesprávný, a tudíž v čem spočívá pochybení, kterého se dopustil Tribunál. Navrhovatelka

30 – Rozsudky ze dne 21. října 2008, Marra (C-200/07 a C-201/07, EU:C:2008:579, bod 26), jakož i Patriciello, bod 25.

ani neuvedla dostatečně přesně právní argumenty na podporu své kritiky nebo právní základ, na základě kterého měl Tribunál dospět k odlišnému závěru. Totéž platí pro kritiku bodu 100 napadeného rozsudku, v němž Tribunál konstatoval, že Parlamentu nelze vytýkat, že nevyvodil důsledky ze skutečnosti, že navrhovatelka nebyla autorem sporného tweetu a že jej vymazala, jakmile se o něm dozvěděla.

75. Dále Parlament tvrdí, že nedokáže rozpoznat právní důsledky, které měl podle navrhovatelky Tribunál vyvodit z článku 42 zákona ze dne 29. července 1881, jelikož chybí právní argumenty na podporu její kritiky a není uveden právní základ, na základě kterého měl Tribunál dospět k jinému závěru.

76. Parlament konečně tvrdí, že navrhovatelka nemůže kritizovat posouzení usnesení, kterým byla její věc postoupena k trestnímu soudu, Tribunálem, jelikož se jedná o důkaz. Posouzení skutkového stavu a důkazů přitom nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku, s výjimkou případu zkreslení těchto skutkových okolností a důkazů, což navrhovatelka netvrdila a což zjevně nevyplývá z písemností ve spise.

2. Posouzení

a) K první výtce

77. Pokud jde o první výtku v rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba nejprve připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora z čl. 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 168 odst. 1 písm. d) jednacího řádu Soudního dvora vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení se navrhovatel domáhá, jakož i právní argumenty, kterými je tento návrh konkrétně podpořen, jinak je kasační opravný prostředek nebo důvod kasačního opravného prostředku nepřípustný [31]. Tomuto požadavku neodpovídá, a v důsledku toho musí být odmítnuta jako zjevně nepřípustná, výtka, která se omezuje na komentování bodu napadeného rozsudku, aniž by předložila soudržnou právní argumentaci specificky směřující k identifikaci nesprávného právního posouzení, jímž je tento bod stižen [32].

78. Upozorňuji přitom na skutečnost, že navrhovatelka neuvádí, v čem přesně spočívá nesprávné právní posouzení, jehož se dopustil Tribunál. Neuvádí ani dostatečně podrobně právní argumenty, které podporují její kritiku, a neupřesňuje právní základ, na němž měl Tribunál dospět k jinému závěru. Lze se tedy domnívat, že tato výtka nesplňuje výše uvedené podmínky přípustnosti.

79. Z opatrnosti je však třeba přezkoumat pasáže napadeného rozsudku uvedené navrhovatelkou, aby se ověřilo, zda existují zjevné vady odůvodnění, zejména v právním posouzení skutkového stavu, které mohou představovat nesprávné právní posouzení.

80. Úvodem je třeba poznamenat, že analýza bodů 60 až 62 napadeného rozsudku, na které navrhovatelka zjevně odkazuje, neumožňuje dospět k závěru, že se Tribunál dopustil nesprávného posouzení skutkového stavu. Tribunál se naopak omezuje na správné připomenutí, že otázka, zda jsou poslanci přičitatelné skutky, které jsou mu vytýkány, spadá do pravomoci orgánů členského státu, který požádal o zbavení imunity.

31 – Rozsudky ze dne 28. února 2018, mobile.de v. EUIPO (C-418/16 P, EU:C:2018:128, bod 35), ze dne 20. září 2016, Mallis a další v. Komise a ECB (C-105/15 P až C-109/15 P, EU:C:2016:702, body 33 a 34), ze dne 24. března 2011, ISD Polska a další v. Komise (C-369/09 P, EU:C:2011:175), jakož i ze dne 22. listopadu 2007, Cofradía de pescadores „San Pedro“ de Bermeo a další v. Rada (C-6/06 P, nezveřejněný, EU:C:2007:702, bod 34).

32 – Usnesení ze dne 21. března 2012, Fidelio v. OHIM (C-87/11 P, nezveřejněné, EU:C:2012:154, bod 62).

81. Navíc je třeba upřesnit, že Tribunál Parlamentu nevytýká, že narušil pravomoc těchto orgánů. Parlament se totiž ve sporném rozhodnutí zdržel provedení konečné právní kvalifikace skutkového stavu s ohledem na francouzské trestní právo, přičemž se omezil na zopakování trestních obvinění vznesených francouzskými soudními orgány proti navrhovatelce. Kromě toho v rozsahu, v němž Parlament uvádí, že obraz zveřejněný na Twitteru byl ve skutečnosti fotomontáží zveřejněnou asistentem navrhovatelky, která byla následně odstraněna, se omezuje na shrnutí skutkových okolností, které vedly k žádosti o zbavení imunity. Parlament se nevyjadřuje k odpovědnosti navrhovatelky za případné použití jejího účtu na Twitteru jejím asistentem. Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co patrně naznačuje navrhovatelka, představují pasáže dotčeného sporného rozhodnutí pouze seznámení se Parlamentu se skutkovými okolnostmi. Ostatně nic v napadeném rozsudku neumožňuje předpokládat, že by Tribunál nesprávně pochopil smysl a právní hodnotu vyjádření Parlamentu.

82. Vzhledem k tomu, že se Tribunál nedopustil žádného nesprávného posouzení, které by mohlo představovat zkreslení skutkového stavu, navrhuji tedy tuto výtku zamítnout.

b) K druhé výtce

83. Pokud jde o druhou výtku, sdílím kritiku Parlamentu ohledně nejasnosti argumentu předloženého navrhovatelkou, podle kterého měl Tribunál „vyvodit právní důsledky z článku 42 zákona ze dne 29. července 1881“. S ohledem na nedostatečnost argumentace se mi jeví, že ani tato výtka nesplňuje podmínky přípustnosti kasačního opravného prostředku, jak jsou stanoveny judikaturou a uvedeny výše [33].

84. Pro úplnost nicméně tuto výtku přezkoumám s ohledem na body 100 a 101 napadeného rozsudku, které podle navrhovatelky obsahují nesprávné posouzení ze strany Tribunálu, i když nevysvětlila, v čem toto nesprávné posouzení spočívá a jaké jsou jeho právní důsledky.

85. Úvodem bych chtěl poznamenat, že článek 42 zákona ze dne 29. července 1881, citovaný navrhovatelkou, určuje kategorie osob odpovědných za trestné činy a přestupky spáchané prostřednictvím tisku. Je tedy nutno konstatovat, že dotčené francouzské ustanovení spadá do oblasti vnitrostátního trestního práva. I když není jasné, co navrhovatelka konkrétně očekávala od Tribunálu, zdá se mi, že v podstatě vyžaduje použití vnitrostátního práva na projednávaný případ. Pokud se ukáže, že tento výklad výtky je správný, navrhovatelka podle všeho založila svůj návrh na myšlence, že dotčené vnitrostátní ustanovení jí může poskytnout výhodu, která jí umožní vyhnout se trestnímu stíhání. Tato myšlenka však není podpořena důkazy nebo skutkovými tvrzeními. Navíc se mi zdá pochybné, že by tento aspekt mohl být relevantní pro účely tohoto řízení.

86. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, jak Tribunál připomněl v bodě 62 napadeného rozsudku, že Parlamentu nepřísluší vyjadřovat se k otázce přičitatelnosti vytýkaných skutků dotčenému poslanci, jelikož taková pravomoc přísluší orgánům členského státu, který podal žádost o zbavení imunity. Pouze tyto orgány jsou totiž oprávněny vykládat a uplatňovat trestní právo dotčeného členského státu, přičemž vykonávají státní svrchovanost („*ius puniendi*“) [34]. Tyto úvahy platí *a fortiori* pro Tribunál, jehož soudní pravomoc se omezuje na přezkoumání žaloby na neplatnost podané proti spornému rozhodnutí. Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co se domnívá navrhovatelka, Tribunál nebyl oprávněn aplikovat v projednávaném případě článek 42 zákona ze dne 29. července 1881.

87. Vzhledem k tomu, že nedošlo k nesprávnému právnímu posouzení, je třeba zamítnout i tuto výtku.

33 – Viz bod 77 tohoto stanoviska.

34 – V tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta D. Ruiz-Jarabo Colomera ve věci Van Straaten (C-150/05, EU:C:2006:381, bod 63), které tvrdí, že každé soudní rozhodnutí, odsuzující či zprošťující, představuje „projev *ius puniendi*“.

c) Ke třetí výtce

88. Pokud jde o třetí výtku, souhlasím s názorem Parlamentu, že pouhé tvrzení o zjevném pochybení, jehož se Tribunál údajně dopustil při posouzení důkazu – a sice usnesení ze dne 26. dubna 2018, kterým místopředseda tribunal de grande instance de Bobigny (soud prvního stupně v Bobigny) pověřený vyšetřováním, postoupil věc navrhovatelky k trestnímu soudu – nesplňuje výše uvedená kritéria na přesnost důvodu kasačního opravného prostředku. Zejména není zjevné, k jakému pochybení došlo a jaké jsou „právní důsledky“, které měl Tribunál vyvodit z posouzení tohoto důkazu.

89. Pro úplnost nicméně ověřím, zda se Tribunál v bodě 101 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, které navrhovatelka uvádí ve svém vyjádření.

90. Jak jsem již uvedl ve svých úvodních poznámkách, pravomoc Soudního dvora v rámci řízení o kasačním opravném prostředku je omezena na právní otázky, což pro soudní přezkum posouzení skutkového stavu a důkazů mimo jiné znamená, že Soudní dvůr musí ověřit, zda Tribunál použil správná kritéria, zda je správně kvalifikoval z právního hlediska a zda z nich vyvodil právně podložené závěry [35].

91. Zdá se mi, že se navrhovatelka opírá o informace obsažené v usnesení ze dne 26. dubna 2018 jako o důkaz na podporu názoru, že neměla být předmětem trestního stíhání, jelikož sporný tweet zveřejnil její asistent. Navrhovatelka si totiž ve svých písemnostech stěžuje, že je „jedinou osobou, jejíž věc byla předložena trestnímu soudu, přičemž trestní stíhání jejího asistenta bylo promlčeno“. Za předpokladu, že by tento výklad stanoviska navrhovatelky byl správný, navrhovatelka patrně Tribunálu vytýká, že z něj nevyvodil „právní důsledky“, tedy nezrušil sporné rozhodnutí z důvodu, že bylo založeno na údajně nesprávném předpokladu, a sice trestní odpovědnosti navrhovatelky.

92. Na tento argument je třeba odpovědět, jak jsem již uvedl, že Tribunál nemá pravomoc vyjádřit se k otázce přičitatelnosti vytýkaných skutků dotčenému poslanci, jelikož tato otázka spadá výslovně do vnitrostátního práva [36]. V důsledku toho a nezávisle na výsledku probíhajících trestních stíhání, jejichž cílem je právě objasnit tuto otázku a která mohou vést v případě navrhovatelky k odsouzení, nebo zproštění, Tribunál nemohl nahradit vnitrostátní soudní orgány tím, že by zrušil sporné rozhodnutí z důvodu případné chybějící trestní odpovědnosti. Tribunál se tedy právem nevyjádřil k trestní odpovědnosti navrhovatelky a omezil se pouze na odkaz na dotčené usnesení, z něhož vyplývá, že vyšetřující soudce disponuje poznatky dostatečnými k odůvodnění předložení věci navrhovatelky trestnímu soudu.

93. Vzhledem k tomu, že argumentace navrhovatelky je zjevně založena na nepřihlédnutí k rozdělení pravomocí mezi vnitrostátními soudní orgány a unijním soudem, musí být odmítnuta.

94. Zdá se, že navrhovatelka kritizuje rovněž odůvodnění, které Tribunál v bodě 101 rozsudku věnuje údajné neexistenci *fumus persecutionis*. Podle ní dotčené usnesení „vyjadřuje zaujatost soudce vůči poslanci, kterého chce za každou dohnat před trestní soud“ s „úmyslem poškodit jej na politické úrovni“. Z toho lze vyvodit, že navrhovatelka vytýká Tribunálu, že neposoudil správně okolnosti projednávaného případu, a že v důsledku toho nezrušil sporné rozhodnutí.

95. V tomto ohledu úvodem poznamenávám, že ze sporného rozhodnutí jasně vyplývá, že Parlament dospěl na základě posouzení skutkových okolností k závěru, že neexistuje podezření na *fumus persecutionis*. Zpráva k žádosti o zbavení imunity připravená Výborem pro právní záležitosti Parlamentu totiž výslovně uvádí, že „neexistuje dostatečně vážná domněnka, že by soudní vyšetřování zahájené na základě trestního oznámení o hanobení orgánu veřejné správy podané CAF bylo zahájeno

35 – V tomto smyslu viz Wathelet, M., *Contentieux européenne*, Larcier, 2. vydání, Brusel 2014, s. 479.

36 – Viz bod 86 tohoto stanoviska.

s úmyslem narušit parlamentní činnost žalobkyně“. Tribunál tudíž neměl žádný objektivní důvod k tomu, aby zpochybnil pravdivost nebo platnost tohoto posouzení. Naopak podle Tribunálu bylo toto posouzení spíše potvrzeno informacemi, které byly obsaženy v usnesení ze dne 26. dubna 2018 a naznačovaly existenci dostatečných důkazů k odůvodnění předložení věci navrhovatelky trestnímu soudu. Navrhovatelka tedy neprávem vyhodnotila skutečnost, že Tribunál odmítl uznat riziko trestního stíhání odůvodněného pouze úmyslem ji poškodit, jako nesprávné právní posouzení z jeho strany.

96. Jen pro úplnost je třeba zdůraznit, že Tribunál v bodech 83 až 101 napadeného rozsudku provedl důkladnou analýzu argumentů uplatněných navrhovatelkou na podporu existence *fumus persecutionis*, po které je v plném rozsahu odmítl. Vzhledem k tomu, že posouzení skutkového stavu spadá do výlučné pravomoci Tribunálu a že navrhovatelka nepředložila žádný soudržný a dostatečně podložený argument, který by mohl zpochybnit soulad úvah Tribunálu s procesními zásadami, jimiž se řídí posuzování skutkového stavu a důkazů v rámci žaloby na neplatnost, je třeba potvrdit závěry Tribunálu, pokud jde o neexistenci indicií *fumus persecutionis* v projednávaném případě.

97. Z toho vyplývá, že při neexistenci nesprávného posouzení usnesení ze dne 26. dubna 2018 jako důkazu musí být argument uplatněný navrhovatelkou považován za neopodstatněný.

98. Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že je třeba tuto výtku zamítnout.

d) Dílčí závěr

99. Na základě této analýzy mám za to, že druhý důvod kasačního opravného prostředku nemůže obstát. Navrhuji jej odmítnout jako zjevně nepřípustný, nebo v každém případě jej zamítnout jako zjevně neopodstatněný.

VII. Závěry

100. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr:

– kasační opravný prostředek zamítl a

– uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.